

ÎN SPATELE CELEI DE A OPTA BILE

24 IULIE, 4.34 A.M.

FREDERICK, MARYLAND

Sabotorul sosise.

Grayson Pierce își strecură motocicletă printre clădirile întunecate din centrul bazei militare Fort Detrick. Se opri, dar lăsă motorul pornit. Motorul electric nu scotea mai mult zgomot decât un frigider. Mănușile negre ale bărbatului se asortau cu vopseaua motocicletei, un aliaj de nichel și fosfor numit NPL Super Black. Absorbea mai multă lumină vizibilă, făcând negrul obișnuit să pară de-a dreptul strălucitor. Salopeta și casca aveau aceleași culori întunecate.

Aplecat pe motocicletă, se apropie încet de capătul aleii. O curte i se deschise în față, un petic întunecat încadrat de zidurile de cărămidă și mortar ce adăposteau Institutul Național pentru Studierea Cancerului, o filială a USAMRIID¹. Aici, războiul național contra bioterorismului se purta pe

¹ *The United States Army Medical Research Institute for Infectious Diseases* – Institutul de Cercetări Medicale pentru Boli Infecțioase al Armatei Statelor Unite

douăzeci de mii de metri pătrați de laboratoare, în regim de maximă securitate.

Gray opri motorul și rămase în șa. Genunchiul stâng i se odihnea pe ghiozdanul în care erau cei șaptesprezece mii de dolari. Rămase pe alee, evitând curtea deschisă. Prefera întunericul. Luna apusese de mult și soarele avea să răsară abia peste vreo douăzeci de minute. Chiar și stelele erau acoperite de norii care mai rămăseseră în urma furtunii de peste noapte.

O să țină oare șiretlicul lui?

Șopti, cu voce joasă, în microfonul de la gât:

– Catărul către Vultur. Am ajuns la locul de întâlnire. Continui la pas.

– Recepționat. Te vedem prin satelit.

Gray rezistă tentației de a privi în sus și a face cu mâna. Nu suporta să fie urmărit, supravegheat, dar treaba asta era prea importantă. Reușise cel puțin să ajungă la un compromis: se dusesse singur la întâlnire. Omul lui de contact era foarte precaut. Durase șase luni până să-i câștige încrederea și trebuise să apeleze la legăturile din Libia și Sudan. Nu fusese ușor. Bani nu cumpărau prea multă încredere. În special în genul ăsta de afaceri.

Întinse mâna după ghiozdan și-și aruncă pe umeri geanta cu bani. Foarte atent, își împinse motocicletă sub o boltă întunecată și o parcă acolo.

Traversă aleea.

Puțini ochi erau treji la acea oră, și cea mai mare parte dintre ei erau electronici. Toate datele lui de identificare trecuseră de inspecțiile de la Old Farm Gate, serviciul de intrare în bază. Acum, nu-i rămânea decât să speră că acest subterfugiu îl va ajuta ca să evite supravegherea electronică.

Privi cadranul luminat al ceasului său subacvatic, marca Breitling: 4.34. Mai avea de așteptat un sfert de oră. Atât de multe depindeau de succesul acestei întrevederi!

Gray ajunsese la destinație. Clădirea 470. Era pustie la acea oră și fusese programată pentru demolare o lună mai târziu. Foarte slab păzită, clădirea era un loc perfect de întâlnire și totuși alegerea ei reprezenta o stranie ironie. Prin anii șaizeci, aici fuseseră cultivați spori de antrax, în cuve și bazine uriașe unde se nășteau miliarde de bacterii provocatoare de moarte, până când laboratoarele toxice fuseseră închise, în 1971. De atunci, clădirea fusese lăsată în paragină, transformată într-un imens depozit pentru Institutul Național pentru Studiul Cancerului.

Acum însă, afacerea cu antrax avea să se desfășoare din nou sub acest acoperiș. Gray privi în sus. Toate ferestrele erau întunecate. Trebuia să se întâlnească cu vânzătorul la etajul patru.

Odată ajuns la ușa laterală, Gray trecu prin încuietoare un card magnetic pe care i-l furnizase omul lui de legătură de la bază. Ducea pe umăr a doua parte din plata datorată omului; pe prima i-o livrase cu câteva luni în urmă. Gray mai avea la el și un pumnal de carbon, de treizeci de centimetri, ascuns într-o membrană fixată pe încheietura mâinii.

Singura lui armă.

Nu putea risca să intre cu altceva pe poartă.

Gray închise ușa și se îndreptă spre scările din partea dreaptă. Singura lumină venea de la panoul EXIT, care indica ieșirea. Duse mâna la casca de motocicletă și porni modulul de vedere nocturnă. Peisajul se lumina în tonuri de verde și argintiu. Urcă scările și ajunsese repede la etajul patru.

Odată ajuns sus, împinse ușa din fața lui.

Nu avea nici cea mai vagă idee unde anume trebuia să se întâlnească cu persoana de contact. Știa doar că trebuia să aștepte un semnal. Se opri o clipă în ușă, cercetând spațiul din fața lui. Nu-i plăcea.

Casa scărilor se deschidea în colțul clădirii. Un coridor lung se întindea drept înaintea și încă unul la stânga. Uși de birou, din sticlă mată, se aliniau pe o parte a pereților; de cealaltă parte, erau ferestrele. O luă drept în față, mergând încet, atent să surprindă orice mișcare.

O cascadă de lumină năvăli pe una dintre ferestre, învalundu-l.

Uluit, Gray se lipi de perete. Fusese oare văzut? Fascicolul de lumină străpunse, pe rând, și celelalte ferestre, străbătând coridorul din fața lui.

Gray se aplecă și privi pe o fereastră. Dădea înspre curtea largă, din fața clădirii. Dincolo de aceasta, văzu un Humvee înaintând încet pe stradă. Reflectoarele lui invadau curtea.

O patrulă.

Oare o să-l sperie pe omul cu care trebuia să se întâlnească?

Înjurând în gând, Gray așteptă ca echipajul de poliție să-și termine tura. Pentru moment, mașina dispăru în spatele unei structuri masive ce se înălța în mijlocul curții de dedesubt. Arăta ca o navă spațială ruginită, însă era de fapt un recipient sferic de un milion de litri, făcut din oțel, înalt cât trei etaje și montat pe doisprezece piloni de susținere. Scări și schele înconjurau structura aflată acum în renovare, în încercarea de a o readuce la gloria de altădată, din timpul Războiului Rece, când adăpostise o unitate de cercetare. Până și pasarela de oțel care încercuise cândva ecuatorul sferei fusese înlocuită.

Gray știa porecla pe care cei de la bază i-o dăduseră sferei uriașe.

A opta bilă.

Buzele lui schițară un zâmbet amar când realizează în ce situație se afla.

„Prins în spatele celei de-a opta bile...”

Patrula reapăru în sfârșit în spatele structurii, traversă încet curtea și plecă mai departe.

Mulțumit, Gray își continuă drumul spre capătul coridorului. Un set de uși duble, turnante, bloca pasajul, dar prin fereștele lor înguste se zărea, de cealaltă parte, o cameră mai mare. Gray zări câteva rezervoare înalte, de metal și sticlă. Era unul din vechile laboratoare. Nu avea ferestre și era cufundat în întuneric.

Apropierea lui trebuie să fi fost observată.

O altă lumină se aprinse înăuntru, incandescentă, suficient de puternică încât să îl facă pe Gray să oprească sistemul de vedere nocturnă. Era o lanternă. Clipei de trei ori.

Un semnal.

Se opri și împinse cu vârful piciorului una din ușile turnante. Se strecură apoi prin deschizătura îngustă.

– Aici! spuse calm o voce.

Era pentru prima oară când Gray auzea vocea persoanei de contact. Până în acest moment, fusese întotdeauna modificată electronic – un nivel paranoic de anonimitate.

Era o voce de femeie! Această descoperire îi produse o oarecare neliniște. Nu-i plăceau surprizele.

Își croi drum printr-un labirint de mese cu scaune cocoțate pe ele. Femeia stătea la una dintre acestea. Ca și în celelalte cazuri, scaunele erau urcate pe masă, cu excepția unuia singur. La celălalt capăt al mesei. Se clătina în clipa în care femeia îl lovi cu piciorul.

– Stai jos!

Gray se așteptase să găsească un savant nervos și agitat, o persoană care încerca să facă rost de un ban în plus. Trădarea pentru bani începea să devină un lucru din ce în ce mai comun printre angajații institutelor de cercetare.

USAMRIID nu făcea excepție... doar vreo mie de fiole pe zi. Fiecare fiolă vândută, dacă ar fi fost răspândită corect în

aerul dintr-o stație de metrou sau de autobuz, avea puterea de a ucide mii de oameni.

Iar ea îi vindea cincisprezece.

Gray se așază pe scaun și puse pe masă ghiozdanul plin cu bani.

Femeia era asiatică... nu, euro-asiatică. Avea ochii mai mari și tenul mai închis, frumos bronzat. Purta un costum mulat, pe gât, asemănător cu al lui, care-i sublinia silueta suplă. Un pandantiv de argint îi atârna la gât, înfățișând un dragon răsucit, în miniatură. Gray o cercetă cu atenție. Trasăturile Doamnei Dragon păreau mai degrabă plictisite, spre deosebire de ale lui care trădau încordare și îngrijorare.

Desigur, poate că sursa acestei încrederi o reprezenta revolverul Sing Sauer, de 9 mm, cu amortizor de sunet, pe care femeia îl ținea îndreptat spre pieptul lui.

Însă cuvintele pe care le rosti mai departe femeia îi făcură sângele să-i înghețe în vine.

– Bună seara, comandante Pierce.

Fu speriat să-și audă numele.

„Dacă știa asta...”

Se pusese deja în mișcare... dar prea târziu.

Revolverul se descarcă de la foarte mică distanță.

Impactul îi împinse trupul înapoi, cu tot cu scaun. Ateriză pe spate, prins între picioarele scaunului. Simți o durere surdă în piept și avu senzația că nu mai poate să respire. Apoi gust de sânge în gură.

Trădat...

Femeia ocoli masa și se aplecă asupra lui, cu pistolul întins. Nu-și asuma nici un risc. Pandantivul cu dragonul de argint i se legăna la gât, strălucind cu putere.

– Presupun că înregistrezi totul printr-un microfon montat în cască, comandant Pierce. Poate chiar transmiți în direct la

Washington... către Sigma. Nu te superi dacă-ți iau puțin din spațiul de emisie, nu-i așa?

Nu era într-o situație în care să se poată împotrivi.

Femeia se aplecă și mai mult asupra lui.

– În următoarele zece minute, Breasla va închide Fort Detrick și va contamina întreaga bază cu antrax. Drept răzbunare că Sigma s-a amestecat în operațiunea noastră din Oman. Dar îi datorez directorului vostru, Painter Crowe, mai mult decât atât. E o problemă personală. Asta e pentru sora mea, Cassandra Sanchez, moartă la datorie.

Revolverul se îndreaptă spre fața lui.

– Sânge pentru sânge.

Femeia apăsă trăgaciul.

5.02 A.M.

WASHINGTON, D.C.

La șazececi și patru de kilometri depărtare, transmisia prin satelit se întrerupse brusc.

– Unde e omul lui de susținere?

Painter Crowe își păstră vocea fermă, înăbușindu-și un potop de blesteme. Panica nu i-ar fi folosit la nimic.

– La zece minute distanță.

– Poți să restabilești legătura?

Tehnicianul clătină din cap.

– Am pierdut semnalul principal din cască. Dar mai avem încă imaginea panoramică a bazei de la satelitul NRO.

Tânărul arătă cu mâna spre un alt monitor. Se vedea o imagine în alb negru cu Fort Detrick, centrată asupra câtorva clădiri.

Painter se îndreaptă spre șirul de monitoare. Totul fusese o capcană. O capcană pentru Sigma și îndreptată împotriva lui personal.

- Alertează securitatea din Fort Detrick.
- Domnule?

Întrebarea venea de la secundul lui, Logan Gregory.

Painter înțelese ezitarea lui Logan. Doar câțiva dintre cei la putere știau despre Sigma și despre agenții acesteia: președintele, șefii comuni ai celor două camere și supervizorii lui imediați de la DARPA¹. După evenimentele de anul trecut, în care fuseseră implicate atâtea nume mari, organizația era ținută sub strictă supraveghere.

Nicio greșală nu mai era tolerată.

- Nu risc să pierd un agent, spuse Painter. Alertează-i!
- Da, să trăiți!

Logan traversă camera, îndreptându-se spre un telefon. Părea mai degrabă un surfer din California decât un comandant strategic: avea părul blond, era bronzat, în formă, dar cu mușchii un pic lăsați în dreptul abdomenului. Painter era umbra lui întunecată, pe jumătate amerindian, cu părul negru și ochi albaștri. Dar nu era bronzat. Nici nu-și mai amintea ultima oară când stătuse la soare.

Painter voia să se așeze, să-și lase capul pe genunchi. Preluase controlul organizației cu doar opt luni în urmă. Și cea mai mare parte a timpului și-o petrecuse cu restructurări și cu întărirea măsurilor de siguranță după ce un cartel internațional, cunoscut sub numele de Breasla, se infiltrase în organizație. Nu se știa ce informații se scurseseră cu această ocazie, așa că totul trebuise să fie reconstruit de la zero. Până și centrul lor de comandă din Arlington fusese desființat și mutat într-un labirint subteran aici, în Washington. Ba chiar Painter venise mai devreme în acea dimineață ca să-și aranjeze lucrurile în noul lui birou, când primise semnalul de urgență pe transmisia prin satelit.

¹ The Defense Advanced Research Projects Agency – Agenția pentru Proiecte de Cercetare Avansată în Probleme de Apărare

Cerceta monitorul satelitului NRO.

O capcană.

Știa ce făcea Breasla. Cu patru săptămâni în urmă, Painter începuse să trimită din nou agenți pe teren, după o pauză de mai bine de un an. Era un test. Sonda terenul. Două echipe. Una în Los Alamos, care investiga pierderea unei baze de date nucleare... și alta, la Fort Detrick, la doar o oră distanță de Washington.

Atacul Breslei urmărea să zguduie Sigma și pe conducătorul ei. Să demonstreze că Breasla încă mai deținea suficiente informații pentru a submina Sigma. Era o manevră de a forța Sigma să se retragă din nou, să se regroupeze, poate chiar să se destrame. Atâta timp cât organizația lui Painter nu mai prezenta încredere pentru autorități, Breasla avea șanse mult mai mari de a opera nestingherită.

Asta nu trebuia să se întâmple.

Painter se opri din mers și se întoarse spre secundul lui, cu o vădită expresie de nerăbdare întipărită pe chip.

- Se tot întrepuce, zise Logan dând din cap. Comunicația este bruiată în întreaga bază.

Cu siguranță, și aici era tot mâna Breslei...

Frustrat, Painter se aplecă deasupra consolei și își pironi ochii asupra dosarului misiunii. Pe coperta maronie era tipărită o singură literă grecească:

Σ

În matematică, litera *sigma* reprezenta „suma tuturor factorilor“, unificarea părților dispersate într-un întreg. Era, de asemenea, emblema organizației pe care o conducea Painter: Sigma Force.

Acționând sub auspiciile DARPA – aripa de cercetare și dezvoltare pentru securitatea departamentului –, Sigma